

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ
РІШЕННЯ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

у справі за конституційним поданням 58 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пунктів 3, 4, 5, 6 статті 9, пунктів 3, 4, 5 статті 10, підпункту «г» пункту 1 статті 24, пункту 3 статті 26 Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», пункту 10 статті 14, статті 33¹ Закону України «Про комітети Верховної Ради України»

м. К и ї в

Справа № 1-36/2010

10 червня 2010 року

№ 16-рп/2010

Конституційний Суд України у складі суддів:

Стрижака Андрія Андрійовича — головуючого,
Бауліна Юрія Васильовича — доповідача,
Бринцева Василя Дмитровича,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Головіна Анатолія Сергійовича,
Джуня В'ячеслава Васильовича,
Кампа Володимира Михайловича,
Колоса Михайла Івановича,
Лилака Дмитра Дмитровича,
Маркуш Марії Андріївни,
Нікітіна Юрія Івановича,

Овчаренка В'ячеслава Андрійовича,
Стецюка Петра Богдановича,
Ткачука Павла Миколайовича,
Шишкіна Віктора Івановича,

за участю представника суб'єкта права на конституційне подання Вернидубова Івана Васильовича, Постійного представника Верховної Ради України у Конституційному Суді України Селіванова Анатолія Олександровича, Постійного представника Кабінету Міністрів України у Конституційному Суді України Німченка Василя Івановича

розглянув на пленарному засіданні справу за конституційним поданням 58 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пунктів 3, 4, 5, 6 статті 9, пунктів 3, 4, 5 статті 10, підпункту «г» пункту 1 статті 24, пункту 3 статті 26 Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», пункту 10 статті 14, статті 33¹ Закону України «Про комітети Верховної Ради України».

Приводом для розгляду справи відповідно до статей 39, 40 Закону України «Про Конституційний Суд України» стало конституційне подання 58 народних депутатів України.

Підставою для розгляду справи згідно зі статтею 71 Закону України «Про Конституційний Суд України» є твердження суб'єкта права на конституційне подання про неконституційність окремих положень законів України.

Заслухавши суддю-доповідача Бауліна Ю. В., пояснення Вернидубова І. В., Селіванова А. О., Німченка В. І. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

установив:

1. Суб'єкт права на конституційне подання — 58 народних депутатів України — звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням вирішити питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пунктів 3, 4, 5, 6 статті 9, пунктів 3, 4, 5 статті 10, підпункту «г» пункту 1 статті 24, пункту 3 статті 26 Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» від 30 червня 1993 року № 3341–XII (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 35, ст. 358) з наступними змінами (далі — Закон) у частині визначення повноважень Комітету Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією, пункту 10 статті 14, статті 33¹ Закону України «Про комітети Верховної Ради України» від 4 квітня 1995 року № 116/95–ВР (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 19, ст. 134) з наступними змінами (далі — Закон про комітети).

Оскарженими положеннями Закону Комітет Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією наділено, зокрема, повноваженнями: давати згоду на створення і ліквідацію спеціальних підрозділів по боротьбі з корупцією і організованою злочинністю органів Міністерства внутрішніх справ України, органів Державної податкової адміністрації України, Служби

безпеки України, Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, органів прокуратури України та інших органів і підрозділів, створених для боротьби з корупцією та організованою злочинністю, а також призначення на посади та звільнення з посад керівників спеціальних підрозділів та органів прокуратури з нагляду за виконанням законів спеціальними підрозділами по боротьбі з корупцією та організованою злочинністю; погоджувати призначення на посади та звільнення з посад начальника Головного управління по боротьбі з організованою злочинністю Міністерства внутрішніх справ України, його заступників, начальників управлінь цього Головного управління, начальників управлінь по боротьбі з організованою злочинністю в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, начальника Головного управління по боротьбі з корупцією та організованою злочинністю Центрального управління Служби безпеки України, його заступників та начальників управлінь, що входять до складу цього Головного управління, начальників спеціальних підрозділів по боротьбі з корупцією та організованою злочинністю в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, начальника управління по нагляду за виконанням законів спеціальними підрозділами по боротьбі з організованою злочинністю Генеральної прокуратури України, начальників відділів цього управління, начальників відповідних відділів органів прокуратури в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі.

Оспорюваними положеннями Закону про комітети було надано комітетам Верховної Ради України (далі — комітети) повноваження з погодження питань, проведення консультацій щодо призначення на посади та звільнення з посад керівників відповідних державних органів, створення і ліквідації спеціальних державних органів, віднесених до предметів відання комітетів, та здійснення інших погоджень і консультацій у випадках, передбачених законом, а також встановлено, що процедура такого погодження і консультацій визначається спільним рішенням комітетів і відповідного державного органу.

Автори клопотання вважають, що комітети мають право приймати рішення виключно рекомендаційного характеру. Надання їм положеннями законів, конституційність яких оспорується, повноважень приймати державно-владні рішення фактично перетворює комітети на окремі самостійні органи державної влади. Крім того, це дозволяє Верховній Раді України наділяти парламентські органи функціями, зокрема контрольного характеру, яких за Основним Законом України вона не має в цілому. Наведене, на думку народних депутатів України, порушує приписи частини другої статті 6, частини другої статті 8, частини другої статті 19, статті 75, пункту 22 частини першої та частини другої статті 85, частини першої статті 89 Конституції України.

2. Свої позиції стосовно предмета конституційного подання висловили Президент України, Голова Верховної Ради України, Прем'єр-Міністр України, Комітет Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією, Комітет Верховної Ради України з питань Регламенту, депутатської етики та забезпечення діяльності Верховної Ради України, Комітет Верховної Ради України з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності,

Генеральна прокуратура України, Служба безпеки України, науковці Національної юридичної академії України імені Ярослава Мудрого.

3. Конституційний Суд України, вирішуючи поставлені у конституційному поданні питання, виходить з такого.

3.1. Відповідно до Основного Закону України державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову; органи державної влади зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (стаття 6, частина друга статті 19).

Єдиним органом законодавчої влади в Україні є парламент — Верховна Рада України (стаття 75 Конституції України).

Одним з повноважень Верховної Ради України є здійснення парламентського контролю у межах, визначених Конституцією України та законом (пункт 33 частини першої статті 85 Основного Закону України).

За Конституцією України парламентський контроль включає контроль за виконанням Державного бюджету України (пункт 4 частини першої статті 85), за діяльністю Кабінету Міністрів України (пункт 13 частини першої статті 85), за використанням позик, одержаних Україною від іноземних держав, банків і міжнародних фінансових організацій, що не передбачені Державним бюджетом України (пункт 14 частини першої статті 85), та надання парламентом згоди на призначення і звільнення з посад осіб у випадках, передбачених Конституцією України (абзаци четвертий, п'ятий пункту 8 мотивувальної частини Висновку Конституційного Суду України від 14 березня 2001 року № 1-в/2001 у справі про внесення змін до статей 84, 85 та інших Конституції України).

Верховна Рада України для здійснення законопроектної роботи, підготовки і попереднього розгляду питань, віднесених до її повноважень, виконання контрольних функцій відповідно до Конституції України створює з числа народних депутатів України комітети та обирає голів, перших заступників, заступників голів та секретарів комітетів (частина перша статті 89 Конституції України). Комітети є органами Верховної Ради України, які відповідальні перед нею і підзвітні їй.

За своїм конституційним статусом комітети є органами, які забезпечують здійснення парламентом його повноважень. Отже, діяльність комітетів пов'язана з вирішенням питань, віднесених до повноважень Верховної Ради України (абзац перший підпункту 4.2 пункту 4 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 5 березня 2003 року № 5-рп/2003 у справі про звернення народних депутатів України до Національного банку України).

Комітети згідно з пунктом 4 статті 13 Закону про комітети мають право обговорювати відповідно до предметів їх відання кандидатури посадових осіб, яких за Конституцією України Верховна Рада України обирає і призначає або надає згоду на призначення, та готувати до розгляду висновки щодо цих кандидатур.

Основний Закон України не наділяє комітети самостійними контрольними повноваженнями, вони можуть лише сприяти Верховній Раді України у здійсненні повноважень щодо парламентського контролю, виконуючи певні дії допоміжно-

го (інформаційного, експертного, аналітичного тощо) характеру. Наведене узгоджується з правовою позицією Конституційного Суду України, за якою комітети не є самостійними суб'єктами парламентського контролю. Вони беруть участь у його здійсненні лише на стадії підготовки та попереднього розгляду питань, віднесених до сфери парламентського контролю Верховної Ради України (абзац сьомий пункту 8 мотивувальної частини Висновку Конституційного Суду України від 14 березня 2001 року № 1-в/2001).

3.2. Основним Законом України передбачено, що організація та діяльність органів виконавчої влади, прокуратури, органів дізнання і слідства визначаються у формі закону (пункти 12, 14 частини першої статті 92). Крім того, до повноважень Верховної Ради України належить, зокрема, затвердження загальної структури Збройних Сил України, Служби безпеки України, а також Міністерства внутрішніх справ України (пункт 22 частини першої статті 85 Конституції України).

Вказані конституційні приписи реалізовані парламентом у законах України «Про державну податкову службу в Україні», «Про прокуратуру», «Про оборону України», «Про Службу безпеки України», «Про загальну структуру і чисельність Міністерства внутрішніх справ України», «Про Військову службу правопорядку у Збройних Силах України», «Про загальну структуру і чисельність Служби безпеки України», «Про Кабінет Міністрів України» та інших.

У Конституції України передбачено, що Верховна Рада України може здійснювати повноваження з кадрових питань шляхом безпосереднього призначення (обрання) на посаду, звільнення з посади певних посадових осіб — Голови та інших членів Рахункової палати, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, Голови Національного банку України за поданням Президента України (пункти 16, 17, 18 частини першої статті 85) тощо, або шляхом надання згоди іншому органу на певні кадрові призначення чи звільнення, зокрема Президентів України щодо кандидатури на посаду Генерального прокурора України (пункт 25 частини першої статті 85, частина перша статті 122).

Оскільки повноваження Верховної Ради України визначаються виключно Основним Законом України, наявність цих конституційних приписів дає підстави для висновку про неможливість наділення парламенту та його органів повноваженнями надавати згоду іншим органам державної влади на кадрові рішення, не передбачені в Конституції України.

Наведене узгоджується з правовою позицією Конституційного Суду України, викладеною в підпункті 3.2 пункту 3 мотивувальної частини Рішення від 27 травня 2009 року № 12-рп/2009, відповідно до якої аналіз конституційних положень, які врегульовують питання діяльності комітетів, свідчить про відсутність у них повноваження погоджувати призначення на посади і звільнення з них посадових осіб, а також надавати згоду на створення і ліквідацію спеціальних підрозділів (абзац четвертий); за Конституцією України до відання Верховної Ради України не належить вирішення питань щодо призначення на посади і звільнення з посад керівників підрозділів правоохоронних органів, відповідальних за боротьбу з організованою злочинністю і корупцією; функція парламентського комітету щодо

погодження призначення на посади і звільнення з посад керівників цих підрозділів виходить за межі повноважень Верховної Ради України (абзац сьомий); повноваження стосовно затвердження структури правоохоронних органів (створення та ліквідація окремих підрозділів) здійснює згідно з Конституцією України безпосередньо Верховна Рада України (абзац восьмий).

3.3. Оцінюючи оскаржені суб'єктом права на конституційне подання положення Закону, Конституційний Суд України виходить з того, що вони за своїм змістом відтворюють законодавчі положення, які визнані Рішенням Конституційного Суду України від 27 травня 2009 року № 12-рп/2009 неконституційними.

Відповідно до частини другої статті 150 Конституції України рішення та висновки Конституційного Суду України є остаточними і обов'язковими до виконання. Обов'язок виконання рішення Конституційного Суду України є вимогою Конституції України, яка має найвищу юридичну силу щодо всіх інших нормативно-правових актів (пункти 3, 4 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 14 грудня 2000 року № 15-рп/2000 у справі про порядок виконання рішень Конституційного Суду України).

Це виключає можливість органу державної влади, у тому числі парламенту, органу місцевого самоврядування, їх посадових осіб відтворювати положення правових актів, визнаних Конституційним Судом України неконституційними, крім випадків, коли положення Конституції України, через невідповідність яким певний акт (його окремі положення) було визнано неконституційним, у подальшому змінені в порядку, передбаченому розділом XIII Основного Закону України.

Отже, є підстави визнати оскаржені положення законів України такими, що не відповідають частині другій статті 6, частині другій статті 19, пунктам 3, 33 частини першої статті 85, частині першій статті 89, пунктам 12, 14 частини першої статті 92, частині другій статті 150 Конституції України.

4. Відповідно до частини третьої статті 61 Закону України «Про Конституційний Суд України» з тих самих підстав підлягають визнанню неконституційними положення абзацу шостого підпункту 2 пункту 1 додатку «Предмети відання комітетів Верховної Ради України шостого скликання та Спеціальної контрольної комісії Верховної Ради України з питань приватизації», затвердженого Постановою Верховної Ради України від 4 грудня 2007 року № 4-VI «Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України шостого скликання», за якими до повноважень Комітету Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією віднесено призначення на посади та звільнення з посад, пов'язаних з предметом відання, а також здійснення відповідних погоджень у випадках, передбачених законом.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, частинами першою, другою статті 152 Конституції України, статтями 51, 61, 63, 65, 67, 73 Закону України «Про Конституційний Суд України», Конституційний Суд України

в и р і ш и в :

1. Визнати такими, що не відповідають Конституції України(є неконституційними):

1) положення пункту 10 статті 14, статті 331 Закону України «Про комітети Верховної Ради України» від 4 квітня 1995 року № 116/95-ВР з наступними змінами;

2) положення Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» від 30 червня 1993 року № 3341-XII з наступними змінами, а саме:

— пунктів 3, 4, 5, 6 статті 9 щодо погодження з Комітетом Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією питань, передбачених у цих пунктах;

— пунктів 3, 4, 5 статті 10 щодо погодження з Комітетом Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією питань, передбачених у цих пунктах;

— підпункту «г» пункту 1 статті 24;

— пункту 3 статті 26 щодо погодження з Комітетом Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією питання, передбаченого у цьому пункті;

3) положення абзацу шостого підпункту 2 пункту 1 додатку «Предмети відання комітетів Верховної Ради України шостого скликання та Спеціальної контрольної комісії Верховної Ради України з питань приватизації», затвердженого Постановою Верховної Ради України від 4 грудня 2007 року № 4-VI «Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України шостого скликання».

2. Положення законів України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», «Про комітети Верховної Ради України», а також додатку «Предмети відання комітетів Верховної Ради України шостого скликання та Спеціальної контрольної комісії Верховної Ради України з питань приватизації», затвердженого Постановою Верховної Ради України «Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України шостого скликання», визнані неконституційними, втрачають чинність з дня ухвалення Конституційним Судом України цього Рішення.

3. Рішення Конституційного Суду України є обов'язковим до виконання на території України, остаточним і не може бути оскаржене.

4. Рішення Конституційного Суду України підлягає опублікуванню у «Віснику Конституційного Суду України» та в інших офіційних виданнях України.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

● *Summary to the Decision of the Constitutional Court of Ukraine № 16-rp/2010 dated June 10, 2010 in the case upon the constitutional petition of 58 People's Deputies of Ukraine concerning conformity with the Constitution of Ukraine (constitutionality) of the provisions of Articles 9.3, 9.4, 9.5, 9.6, 10.3, 10.4, 10.5, sub-item «d» of Article 24.1, Article 26.3 of the Law «On Organisational and Legal Principles of Combating Organised Crime», Articles 14.10, 33¹ of the Law «On Committees of the Verkhovna Rada of Ukraine»*

According to the Fundamental Law state power in Ukraine is exercised on the principle of its division into legislative, executive and judicial power; bodies of state power are obliged to act only on the grounds, within the limits of authority, and in the manner envisaged by the Constitution and laws (Articles 6, 19.2).

The sole body of legislative power in Ukraine is the Parliament - the Verkhovna Rada of Ukraine (Article 75 of the Constitution).

One of the powers of the Verkhovna Rada of Ukraine is exercising parliamentary control within the scope provided for by the Constitution and law (Article 85.1.33 of the Fundamental Law).

Pursuant to the Constitution the parliamentary control includes exercising control over the implementation of the State Budget of Ukraine (Article 85.1.4), the activities of the Cabinet of Ministers of Ukraine (Article 85.1.13), the use of loans received by Ukraine from foreign states, banks and international financial organisations not envisaged by the State Budget of Ukraine (Article 85.1.14) and granting consent of the Parliament for the appointment to office and dismissing from office of officials in cases envisaged by the Constitution (paragraphs 4, 5, item 8 of the motivation part of the Opinion of the Constitutional Court of Ukraine № 1-v/2001 dated March 14, 2001).

In order to carry out its legislative drafting activities, prepare and conduct the preliminary consideration of issues falling within its competence, and perform its control functions under the Constitution, the Verkhovna Rada of Ukraine sets up Committees of the Verkhovna Rada of Ukraine composed of People's Deputies of Ukraine and elects Chairpersons, First Deputy Chairpersons, Deputy Chairpersons and Secretaries to these Committees (Article 89.1 of the Constitution). Committees are bodies of the Verkhovna Rada of Ukraine which are responsible and accountable to it.

Pursuant to their constitutional status committees are bodies which provide for exercising by the Parliament of its authorities. Thus, the activity of committees is related with the solution of issues pertaining to the authorities of the Verkhovna Rada of Ukraine (paragraph 1, sub-item 4.2 of the motivation part of the Decision of the Constitutional Court of Ukraine № 5-rp/2003 dated March 5, 2003).

According to Article 13.4 of the Law «On Committees of the Verkhovna Rada of Ukraine» № 116/95-BP dated April 4, 1995 (hereinafter referred to as «the Law on Committees») the Committees conforming to their competence have a right to discuss candidacies of officials, whom pursuant to the Constitution the Verkhovna Rada of Ukraine elects and appoints or gives consent for appointment, as well as to prepare for consideration opinions concerning these candidacies.

The Fundamental Law does not vest the Committees with independent control powers, they can only facilitate the Verkhovna Rada of Ukraine in exercising the

authority concerning the parliamentary control by executing certain auxiliary (information, expert, analytical etc.) activities. This conforms to the legal position of the Constitutional Court pursuant to which the Committees are not independent subjects of the parliamentary control. They take part in its execution only at the stage of preparation and preliminary consideration of issues related to the sphere of the parliamentary control of the Verkhovna Rada of Ukraine (paragraph 7, item 8 of the motivation part of the Opinion of the Constitutional Court of Ukraine № 1-v/2001 dated March 14, 2001).

The Fundamental Law envisages that organisation and activities of bodies of executive power, the public prosecution, the bodies of inquiry and investigation are determined exclusively by laws (Articles 92.1.12, 92.1.14). Moreover, the powers of the Verkhovna Rada of Ukraine include, in particular, confirming the general structure of the Armed Forces of Ukraine, Security Service of Ukraine, and the Ministry of Internal Affairs of Ukraine (Article 85.1.22 of the Constitution).

The Constitution makes provisions for the Verkhovna Rada of Ukraine to exercise its authority concerning personnel issues by means of direct appointment (election) to office, dismissal from the office of certain officials — the Chairperson and other members of the Chamber of Accounting, the Authorised Human Rights Representative of the Verkhovna Rada of Ukraine, the Chairperson of the National Bank of Ukraine upon the submission by the President of Ukraine (Articles 85.1.16, 85.1.17, 85.1.18) etc., or by means of granting consent to the other body for certain appointments or dismissals, specifically to the President of Ukraine concerning the candidacy for the office of the Prosecutor General of Ukraine (Articles 85.1.25, 122.1).

Since the powers of the Verkhovna Rada of Ukraine are defined exclusively by the Fundamental Law, these constitutional stipulations give grounds for a conclusion concerning impossibility to grant the Parliament and its bodies with the authority to grant consent to other state bodies for personnel issues which are not envisaged by the Constitution.

Examining the provisions of the Law of Ukraine «On Organisational Legal Principles of Combating Organised Crime» № 3341–XII dated June 30, 1993 (hereinafter referred to as «the Law») disputed by the subject of the right to constitutional petition, the Constitutional Court of Ukraine proceeds from the fact that by their essence they reflect the legislative provisions which were recognised as unconstitutional by the Decision of the Constitutional Court № 12-rp/2009 dated May 27, 2009.

According to Article 150.2 of the Constitution decisions and opinions of the Constitutional Court are final and mandatory for execution. The obligation to execute decisions of the Constitutional Court is a requirement of the Constitution which has the highest legal force concerning all other normative legal acts (paragraphs 3, 4 of the motivation part of the Decision of the Constitutional Court of Ukraine № 15-rp/2000 dated December 14, 2000).

This eliminates a possibility for a state body, including the Parliament, a body of local self-government, their officials to reflect provisions of legal acts which were recognised as unconstitutional by the Constitutional Court, except the cases when the provisions of the Constitution, which were the ground for a certain act (its separate

provisions) to be recognised as unconstitutional, are subsequently changed in the manner envisaged by Chapter XIII of the Fundamental Law.

Thus, there are grounds to recognise the disputed provisions of the laws as non-conforming to Articles 6.2, 19.2, 85.1.3, 85.1.33, 89.1, 92.1.12, 92.1.14, 150.2 of the Constitution.

Pursuant to Article 61.3 of the Law «On the Constitutional Court of Ukraine» there are the same grounds to recognise as unconstitutional the provisions of paragraph 6 of item 1.2 of the Appendix «Competence of the Committees of the Verkhovna Rada of Ukraine of the 6th Convocation and the Special Control Commission of the Verkhovna Rada of Ukraine on Privatisation», approved by the Resolution of the Verkhovna Rada of Ukraine «On List, Member Composition and Competence of the Committees of the Verkhovna Rada of Ukraine of the 6th Convocation» № 4-VI dated December 4, 2007 which provided the Committee of the Verkhovna Rada of Ukraine on Combating Organised Crime and Corruption with the authority to appoint to office and dismiss from office of officials related to their competence, as well as respective approval in cases envisaged by law.

Thus, the Constitutional Court of Ukraine held:

1. To recognise as non-conforming with the Constitution of Ukraine (unconstitutional):

1) provisions of Articles 10, 14.10, 33¹ of the Law «On Committees of the Verkhovna Rada of Ukraine» № 116/95-BP dated April 4, 1995 as amended;

2) provisions of the Law «On Organisational and Legal Principles of Combating Organised Crime» № 3341-XII dated June 30, 1993 as amended, in particular:

— Articles 9.3, 9.4, 9.5, 9.6 concerning approval with the Committee of the Verkhovna Rada of Ukraine on Combating Organised Crime and Corruption of issues envisaged in these items;

— Articles 10.3, 10.4, 10.5 concerning agreement with the Committee of the Verkhovna Rada of Ukraine on Fighting Organised Crime and Corruption of issues envisaged in these items;

— sub-item «d» of Article 24.1;

— Article 26.3 concerning approval with the Committee of the Verkhovna Rada of Ukraine on Combating Organised Crime and Corruption of issue envisaged in this item;

3) provisions of paragraph 6 of item 1.2 of Appendix «Competence of the Committees of the Verkhovna Rada of Ukraine of the 6th Convocation and the Special Control Commission of the Verkhovna Rada of Ukraine on Privatisation», approved by the Resolution of the Verkhovna Rada of Ukraine «On List, Member Composition and Competence of the Committees of the Verkhovna Rada of Ukraine of the 6th Convocation» № 4-VI dated December 4, 2007.

2. Provisions of the laws «On Organisational Legal Principles of Combating Organised Crime», «On Committees of the Verkhovna Rada of Ukraine», and Appendix «Competence of the Committees of the Verkhovna Rada of Ukraine of the

6th Convocation and the Special Control Commission of the Verkhovna Rada of Ukraine on Privatisation» approved by the Resolution of the Verkhovna Rada of Ukraine «On List, Member Composition and Competence of the Committees of the Verkhovna Rada of Ukraine of the 6th Convocation» recognized to be unconstitutional lose their legal force from the day the Constitutional Court adopts this Decision.